

følge af denne Beslutning. Nej, jeg gaar ud fra, at det, som det ærede Medlem den Gang tænkte, og det, som vi endnu tænke, hver Gang vi tiltræde Beslutninger, Dagsordener, Udtalelser, eller hvad Form vi nu ville give det, her i Folketinget, det er to Ting. For det første udtale vi den Anskuelse, som vi tro, eller som vi, støttede paa Erfaringen, vide, er den raadende ude omkring i Befolkningen om den Sag af Vægt, som ligger for her til vor Renselse. Vi sige: Saaledes er det, det er Folkemeningen, det skal vides, det skal fastholdes og det skal kendes. Og vi gøre en anden Ting, og det er den, vi tilkendegive Regeringen, i hvilket Forhold vi altsaa staa over for den. Det er det, der ligger i alle Folketingets Beslutninger, og det er det, der efter min Mening har en vægtig og væsentlig Betydning, selv om man ikke i første Øjeblik kan paavise, at det har ført til det bestemte Resultat, som man i og for sig vilde og kunde ønske. Jeg kan derfor ikke tro, at det ærede Medlem har ment ganske i al Almindelighed, at et Slag i Luften skulde betyde det samme som en i Øjeblikket resultatløs Handling, thi det vilde jo aldrig passe. Verden igennem gaar det jo saaledes, at vi foretage os en Mængde Handlinger, som i første Øjeblik se ret resultatløse ud, men som ere absolut nødvendige som Grundlag for de kommende Tider, som Udviklingsstadier paa Vejen, saaledes at det slet ikke gaar an at springe dem over, idet man derved absolut forrykker og forringer Udsigten til en Gang at naa det, man vil naa i Retning af den Sag, der handles om. Naar det ærede Medlem første Gang pløjer sin Braksjord, sfer der jo ikke noget. Maalet for dette Arbejde er jo at bringe en god Vinterafgrøde til det kommende Aar. Men vi kunne sige: Er det da et Slag i Luften, naar han første Gang vender Juren? Der sfer ganske vist ikke andet, end at Jorden bliver fort i Stedet for, at den hidtil har været grøn; han ser jo ikke Afgrøden. Og i og for sig, naar han pløjer anden Gang, kan man sige: han er jo ikke kommen videre, han ligger og roder i den sorte Jord og vender op og ned paa den. Saaledes gaar det jo i Verden, at Resultaterne ere næsten aldrig fremme lige straks. Det første Slag er næsten aldrig det, der løser Knuden eller bringer Sagen til Afgørelse, og dog er det altid sikkert nok, at man maa indrømme, at disse forberedende Arbejder, denne Tilrettelæggelse undertiden har den allerførste Vægt og Betydning for, hvad Enden en Gang skal blive. Og saa maa man jo sige: at man maa arbejde derhen imod, thi naar

Enden er god, er alting godt, og det nytter os ikke at springe de Led over, som betyngte, at Enden virkelig kan blive god, men derimod arbejde hen til, at Enden kan komme snart. Saa foretrækker jeg at Enden kommer noget senere, men at den bliver god, fremfor det, at den kommer hurtigt frem, men da ogsaa bliver ringere.

Men jeg vil yderligere sige: at hvis denne Beslutning bliver vedtagen af Folketinget, og hvis man saa siger, at der er saa lidt Udsigt til, at det vil komme til at betyde noget, vil jeg dog sætte et Spørgsmaalstegn derved. Ganske vist skal jeg sige, at vi her i dette Ting ikke ere forvante med Hensyn til Hensyntagen fra Regeringens Side. Vi have i den Henseende gjort mange Forsøg og lidt mange Stuffer. Vi have ofte gjort dem i den Grad, at vi have følt os nødsagede til at udtale, at Stillingen i den Henseende var haabløs. Den ærede Ordfører har jo selv været Ordfører for Dagsordener, som netop have udtalt, at Stillingen mellem Folketinget og Regeringen var haabløs. Selv om det nu af Navn er en anden Regering, saa er det jo dog væsentligt de samme Personer, og endnu har man jo ikke set meget til, at Principperne egentlig ere blevne forandrede ved det Ministerstifte, der er foregaaet her i Sommer. Men selv om vi ikke ere forvante med Hensyn til at tro, at vore Indstillinger og vore Beslutninger skulle komme til at lægge noget stort Lod i Vægtstaaalen med Hensyn til den Stilling, Regeringen i Fremtiden vil tage til en Sag, saa tror jeg dog, at med Hensyn til denne Sag, dette særlig foreliggende Tilfælde, stiller Sagen sig noget anderledes. Det forholder sig jo nemlig saaledes, at naar vi her rette en Opfordring til Regeringen om efter sit Initiativ at søge en grundlovmæssig Løsning af Forholdet, saa maatte vi have noget mere Forventning end almindeligt til, at Regeringen da vilde høre vore Ord og ogsaa se at udføre dem paa en saa lojal Maade som muligt, og det mener jeg, at vi netop kunne have, fordi det er en Sag, som Regeringen gennem en lang Aarrække har betragtet saaledes, at det var dens Pligt at søge en Løsning paa den. Den har gjort det haade ved sin mundtlige og skriftlige Fremstilling, den har gjort det ved sit Arbejde for Sagen, og den har gjort det rent praktisk ved Gang efter Gang stadig at fremkomme med Forslag til en Løsning af det Forhold, der nu er Tale om. Heri ligger en absolut Erkendelse af, en Overbevisning om, at det er en Sag, over for hvilken Regeringen har en uafviselig Pligt, en Sag, som den, selv om det enkelte For-